

חמי אילון וחגיית ישר

יחי

המלך החדש!

ב־2 לפנות־בוקר, יושבים 164 איש סביב שולחנות בחוץ, בקפה אספרטו ומכתירים, בלא ידיעתם, את המלך החדש, המידרשוב של נחלת־בנימין. בעירייה סומכים על החושים הברי־אים של אזרחי תל־אביב. אם היתה להם די תבונה כדי לבחור בציף־כבראש־עיר, היתה להם גם די רגישות כדי להבין ששינקין מת, ומועכשו המידרשוב IN, עד להודעה חדשה.

הסוגנית הראשונה, שקלטה את המ־סר, "מידרשוב - IN", היתה רוז, שפתח שם את קפה אספרטו. בדיל עם העירייה נאמר במפורש: "אתה תדאג שאנשים יבואו, אנחנו נדאג לכל השאר." סמירה ב־2 לפנות־בוקר אינה משאירה מקום לספק. רוז אכן עומד בעיסקה. אבל כדי לא לסמוך על המזל, הוא לקח איתו את הארכיטקט גדי צל־ציון, שיעצב לו מקום מושך. בית־הקפה אכן מצהיר בעיצובו על כוונותיו: להיות פתוח ושוקק־חיים מסביב לשעון, 24 שעות ביממה. לא טרחו כלל לבנות דל־תות למקום.

המעצב מדבר על עיצוב ש־איננו הרמוני, כי אם בנוי על קולאז'. הכוונה גם לסיגנון הפנימי של המקום, וגם להש־תלבות שלו בחלל הארכיטקטוני המיו־חדש של נחלת־בנימין.

כדי לתחזק את המקום, עובדים בו 40 איש ביממה. 25 מהם מלצרים. המל־צרים גברים. לדעתו של בעל המקום זה "שיק", לצד תרונות נוספים: "עם גב־ריס יותר קל לעבוד. אפשר לכסח אותם. אין להם מניירות. פחות תככים, יותר נקי".

אם כבר מדובר על "ניקיון", מספר רוז שלתדהמתו המלצרים זוכים מהקל־יי־נטיות בהצעות שאי־אפשר לסרב להן. מובילות בעניין ה"וייברס", המוסיפות טלפי הנדבנים עם את מיספר־הטלפון של־הן. כשהן מסטוליות לגומי משתי כו־סות־קפה, הן גם יכולות להכניס לאחד המלצרים פתק חם לכיס. נשים מהזוגות בקפה של אחרי־הצ־הריים.

אבל במקום, העובד סביב השעון, יש לכל שעה הקהל שלה. בבוקר יושבים שם בעלי־הבאסטו של שוק־הכרמל, בעלי מבט חשדני. אין הם מצליחים להבין למה מגישים קפה בצלחות־מרק. רק מאוחר בלילה מקבל המקום את הציביון האמיתי שלו. תל־אביבים מכל סוג וצבע חוגגים בשחור את תחילת הקיץ.

הפסטיבל

שיח של חיית־פסטיבלים

מארי מאגן: מעניין אבל מדא

ומן, או אתן נפלתן עלי. אי־אפשר להגיד על סדריונים כזה שהוא פאסיבי. "נשמע מעייף". "מה לעשות, החיים זה לא פיקניק!"

לים, לשמור על עירנות במשך חצי יום, בין ההופעות להסתובב בחוץ, לראות תיאטרון רחוב, לפגוש מכרים, להעביר שיחות על מזג־אוויר. עכשיו, למשל, לקחתי לעצמי פסק־

לא יכולנו להתעלם מהמבט התגיגי, שה־עיפה לעברנו טלי הופמן, כשהצטרפנו לשול־חן שלה בפואייה של תיאטרון־ירושלים. "סליחה, אפשר לשאול אותך משהו?" "סתתיון! באיזה עניין?"

"הפסטיבל, יצאת עכשיו מהופעה?" "כן, ראיתי את הופעת־המחול של מארי מאגן. מעניין, אבל מדא משהו". "את נראית עליזה למדי".

"יש לי קטע טוב עם הפסטיבל. זה מעין חופש בשבילי. אני משתפת, באופן אקטיבי, בפסטיבל כבר שלוש שנים. השנה קניתי כרטיסים לשיבועה מופעים". "איך בחרת את המופעים?"

"הימור. הפסטיבלים הם המקום היחיד, שבו אני יכולה לממש את המשיכה שלי להימורים. מהטוטו התייאשתי. לפני שנים, כשהייתי צופה מתחילה, ניסיתי לשלוט בבחירה, קראתי בתוכניות על כל המופעים, אבל לפי התוכניה כל מופע הוא או מהמם או יוצא־דופן או שניהם ביחד. אז אין ברירה אלא להמר".

"אמרת שאת משתפת אקטיבית. מה זאת אומרת?" "להיכנס לראש פסטיבלי, לעלות לירוש־

תיאטרון־רחוב

בשביל זה אלוהים הביא האיידס

ההופכות יותר גסות, בוטות ומזועזעות מרגע לרגע:

כשהגשים תחכו את איבר־המין של הפסל והעניקו אותו לכבוד המת, צעק משהו מהקהל: "אתן כבר אבודות! מה שלא תעשו לא יכפר על החטא שלכן!"

הם לקחו ילד צעיר, מה־שחקנים" של הלהקה, הכהו הגדול תפס אותו בגליו כשראשו זרוק למטה, ובקור הירושלמי הטביל אותו פעם אחר פעם במים הצבועים. "למה את הילד? שהמכוגרים יירטבו" כעסה אשה מהקהל.

ואכן, כשהחלו טכסי־הטהרה הפרטיים טבלו גם שאר המשתתפים במי האמבטיית. המראה־הרטוב של השחקניות נראה כאילו נלקח משבועון פורנוגראפי.

עיקר ההתרחשות התקיימה עם סיום המופע. עשרות חובשי־כיפות ותושבי־השכר נה פתחו בוויכוחים קולניים: "זה עבודה של בעל! אילו זה היה בתקופת־הנביאים, היו שורפים את כולם! היו שמים את כולם במעגל וזורקים עליהם אש!"

"בשביל זה אלוהים הביא את האיידס!" "אני משלמת מיסים והולכת לצבא, ומותר לי לראות מה שאני רוצה!" "סדי ישלם על זה, איך הוא מרשה שזה יקרה בעיר שלנו?"

הוויכוח מתחמם, ובמהרה עלו נושאים נוספים לסדר־היום: הערבים, עתיד־ירושלים, חופש־הפרט, תשלום־מיסים, שליטה בעיר רייה, שליטת הדתיים בחילוניים וגבולות־האמנות.

שעה אחרי תום ההצגה, כשהוויכוח בעיר צומן, נכנסה ניידת־מיטרה למרכז־הכיכר. ברמקולים נשמעה קריאה לקהל להתפזר. המטרה המוצהרת של הפסטיבל היא "להעמיק את הקשר וההבנה ושיתוף־הפעולה בין קטטורים שונים של הציבור בישראל".

אלי כל כך ברור אם לזה התכוונו ב"הבנה". אולי חבל שלתשומת־הלב הכבדה הזו זכה דווקא אחד המופעים היותר חובכניים שהיו בתחרות, אבל דווקא התגובה האלימה שעורר מצביעה על הפוטנציאל הטמון במופע־הרחוב.

מופעים מסוג זה מנערים את הארישות, מאפשרים לקיים מגע בין אוכלוסיות שאין ביניהן קשר יום־יומי. תיאטרון־הרחוב, בניד גוד לתיאטרון הקונבנציונאלי, הוא תיאטרון הבוחר את קהלו. זהו תיאטרון המגיע גם לאלה שאינם חרי בביו המושבעים, ולכן עליו להיות מיקצועי ומלוטש. פסטיבל תיאטרון־הרחוב האחרון האיר דווקא את נחיצותו בנוף התרבותי שלנו.

מרבית המופעים בפסטיבל־ישראל סוב־לים מחוסר־צופים, אבל כהלוך ושוב הביקוש גדול מההיצע. חלק ניכר מהצופים במופע לא היה משלם כסף כדי לראות מחול מודרני, ולכן המופע אכן הגביר את המודעות למדיום התיאטראלי אצל קהל שאינו מרוכש־יהכרטי־סים.

עלייה על המוקד על קידוש השם היא ההצגה שהעלתה את קיצעם וזעמם של אנשי ש־ס. לפיצוץ ביום ההמישי קדם ויכות ארוך,

פסל אנדרגונסו: הדוסים יפוצו אותו!

שניהל הקהל אחרי ותוך כדי ההצגה, שנערכה באותו המקום ביום הרביעי.

חמש אמבטיית גדולות הקיפו פסל אנ־רוגנסו, שלא חסר בו דבר: כנפיים, זנב, שני ראשים, זוה של אשה ואיבר־מין וכרי זקוף. שלושה שחקנים לבושים בתחפושות משור נת סחבו ארון־מתים, הניחו אותו לפני הפסל והשתחוו.

"כשהרוסים יגיעו, יפוצו אותם" נפתח הדיאלוג בקהל. אל הרחבה עלו שחקנים נוספים וניהלו משא ומתן עם המת ימח־שמו, שלא השאיר לאשתו ירושה, מלבד הוויברמן. הקהל הגיב בתוקפנות על ההתרחשויות,

ביום המישי האחרון התנפלה קבוצת גברים חובשי־כיפות על הצגה של תיאטרון־רחוב, שהתקיימה בכיכר־ציון בירושלים, והפסיקה את המופע באלימות.

זהו מיקרה קיצוני, אבל הוא מעלה ביתר חריפות את השאלה: האם הצלחתו ההצגות בפסטיבל תיאטרון־הרחוב לעמוד במטרות שהציב להן הפסטיבל עצמו?

בפסטיבל יש הצגות חובכניות לצד הצגות מיקצועיות. גם כשהיוצרים הם מיקצועיים, תחום־התמחותם איננו תיאטרון־רחוב, אלא מוסיקה, תיאטרון או ריקוד. ניתן לראות ביצירות את המאמצים הנעשים, כדי להתאים את היצירות למדיום החדש.

דוגמה לתיאטרון מיקצועי הוא המופע הלוך ושוב. מעלה אותו קבוצת טינפסה. במרכזו שלושה רקדנים, העובדים ביחד כבר שנתיים.

הם רוקרים על גשר מואר, שנבנה בגובה של כארבעה מטרים בתיאטרון ירושלים. על הגשר חולפים זונה, שיכור, דייגים, ציירת, מוכרת־פרחים, ילדים מחופשים לחתן וכלה. הם יוצרים מיפגשים קצרים, ונעלמים. המופע מעוצב כיופי רב.

"זה לא בדיוק תיאטרון־רחוב", אומרת סמדר אימור, אחת משלושת אנשי־הקבוצה. "העבודה חזיתית, אין במשך ההופעה מגע־ישי או דרשי עם הקהל, ובכל זאת, העבר־דה ברחוב שונה מהעבודה באולם סגור.

"את החזרות בחודשים האחרונים עשינו בחוץ. בשנה שעברה העלינו בפסטיבל את מנון ליד הטלואן. בשני המיקרים נוצרו במשך החזרות קשרים עם תושבי הסביבה. הם רואים אותנו בחזרות ומגיבים. מתקיים דר־שיח בינינו לבינם, והתוצר מושפע מזה".

אחרי המופע מתנהל ויכוח בין סמדר לאחת הצופות המיקצועיות. הוויכוח נסוב על חלק מהריקוד, שהועלה לפני כן על כימה באולם סגור.

דווקא התלונות חיזקו את ההרגשה שהמור־פע השיג את המטרות שהציב לעצמו הפסטי־בל.

"בגלל הסיפורים שנסופו לריקוד הוא אי־כר מהניקיון והליטוש שהיו בו". "זה מיועד־מה לעשות, ענתה סמדר, "זה מיועד לקהל הרחב. את יכולה לבחור לעשות ריקוד מלוטש לאיזה קומץ משוגעים־לדבר או להוסיף יסודות שיאפשרו גם לקהל רגיל לצפות מבלי להשתעמם". תגובות הקהל מאשרות שיש צדק ברב־ריה. קבוצה גדולה מאוד של אנשים צפתה ערבי ערב בהופעותיהם. אחרי חמישה מופעים ביקר־שה מהם הנהלת־הפסטיבל להעלות מופעים נוספים.